

Dulcele
bar

Dulcele **bar** **MEMORII**

Traducere din limba engleză de
Paul Slayer Grigoriu

J.R. MOEHRINGER

 Narator

The original title of this book is:
The Tender Bar: A Memoir, by J.R. Moehringer.

Copyright © 2006 by J.R. Moehringer. All rights reserved.

© Publica, 2013, pentru ediția în limba română

ISBN 978-606-8360-48-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Moehringer, J.R.

Dulcele bar : memorii / J.R. Moehringer ;

trad.: Paul Slayer Grigoriu. – București : Publica, 2013

ISBN 978-606-8360-48-5

I. Grigoriu, Paul Slayer (trad.)

821.111(73)-94=135.1

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI:

Cătălin Muraru
Silviu Dragomir

REDACTOR:

Doru Someșan

DTP:

Florin Teodoru

DIRECTOR EXECUTIV:

Bogdan Ungureanu

DESIGN:

Alexe Popescu

CORECTORI:

Tudorița Șoldănescu
Silvia Dumitrache

cuprins

<i>prolog</i>	11
<i>prolog</i> UNUL DINTRE CEI MULȚI	13
<i>partea I</i>	25
<i>unu</i> BĂRBAȚII	27
<i>doi</i> VOCEA	35
<i>trei</i> PĂTURA DE SIGURANȚĂ	41
<i>patru</i> BUNICUL	53
<i>cinci</i> JUNIOR	61
<i>șase</i> MOȘ ENE	69
<i>șapte</i> NOKOMIS	77
<i>opt</i> MCGRAW	85

<i>nouă</i>	DICKENS	95
<i>zece</i>	ALERGĂTORUL LA PRESING	105
<i>unsprezece</i>	STRĂINI ÎN PARADIS	119
<i>doisprezece</i>	COLT, BOBO ȘI JOEY D	127
<i>treisprezece</i>	PAT	157
<i>paisprezece</i>	JEDD ȘI WINSTON	167
<i>cincisprezece</i>	BILL ȘI BUD	181
<i>șaisprezece</i>	JR	197
<i>șaptesprezece</i>	SHERYL	205
<i>optsprezece</i>	LANA	219
<i>nouăsprezece</i>	VIITORUL EU	231
<i>douăzeci</i>	MAMA	241
<i>partea a II-a</i>	.....	251
<i>douăzeci și unu</i>	DIAVOLUL ȘI MERRIAM WEBSTER	253
<i>douăzeci și doi</i>	CAGER	263
<i>douăzeci și trei</i>	PROBLEMĂ	285
<i>douăzeci și patru</i>	PĂRINTELE AMTRAK	303

<i>douăzeci și cinci</i>	SINATRA	315
<i>douăzeci și șase</i>	JR MAGUIRE	329
<i>douăzeci și șapte</i>	RJ MOHINGER	341
<i>douăzeci și opt</i>	TIM	351
<i>douăzeci și nouă</i>	LA TIMES	361
<i>treizeci</i>	DOMNUL SALTY	375
<i>treizeci și unu</i>	ALADIN	393
<i>treizeci și doi</i>	MARVELOUS	407
<i>treizeci și trei</i>	FATA-CURIER	423
<i>treizeci și patru</i>	PETER	431
<i>treizeci și cinci</i>	MAJOR LEAGUE	447
<i>treizeci și șase</i>	STEPHEN JR	457
<i>treizeci și șapte</i>	BOB POLIȚISTUL	465
<i>treizeci și opt</i>	MICHELLE ȘI REGINA PESCARILOR	479
<i>treizeci și nouă</i>	EDITORUL	487
<i>patruzeci</i>	SECRETARIAT	497
<i>patruzeci și unu</i>	HUGO	513
<i>patruzeci și doi</i>	STEVE	523

<i>patruzeci și trei</i>	SMELLY	535
<i>patruzeci și patru</i>	TATĂL MEU	547
<i>epilog</i>	.....	557
<i>epilog</i>	UNUL DINTRE CEI MULȚI	559
<i>mulțumiri</i>	.....	575

Pentru mama mea

prolog

Unde mare nu-i, apele inimii se revarsă

Dylan Thomas,

Lumina răsare unde nu e soare

Narator

11

Dulcele bar

prolog

unul dintre cei mulți

Ne duceam acolo pentru orice ne trebuia. Ne duceam acolo când ne era sete, bineînțeles, și când ne era foame, și când eram morți de oboseală. Mergeam acolo când eram fericiți, să sărbătorim, și când eram triști, să răbufnim. Ne duceam acolo după nunți și înmormântări, să luăm ceva ca să ne calmăm și mereu pentru o doză de curaj înainte. Ne duceam acolo când nu știam ce ne trebuia, în speranța că cineva ne va spune. Ne duceam acolo în căutare de iubire, sau de sex, sau de probleme, sau după cineva care dispăruse, pentru că, mai devreme sau mai târziu toată lumea ajungea acolo. Dar cel mai adesea ne duceam acolo când trebuia să fim găsiți.

Lista mea personală de nevoi era lungă. Copil unic, părăsit de tată, aveam nevoie de o familie, de un cămin și de bărbați. Mai ales de bărbați. Aveam nevoie de bărbați care să-mi fie mentori, eroi, modele și un fel de contrapondere masculină pentru mama, bunica, mătușa și cele cinci verișoare cu care locuiam. La bar îi găseam pe toți bărbații de care aveam nevoie și unul-doi bărbați care erau ultimul lucru care-mi trebuia.

Cu mult înainte de a-mi putea vinde băutura în mod legal, barul m-a salvat. Mi-a redat încrederea când eram copil, a avut grijă de mine în adolescență, iar ca tânăr,

Narator

13

Dulcele bar

barul m-a îmbrățișat. Mă tem că suntem atrași către ceea ce ne părăsește și către ceea ce e cel mai probabil să ne părăsească, însă, în cele din urmă, cred că suntem definiți de ceea ce ne îmbrățișează. Firește, am îmbrățișat la rândul meu barul, până când într-o seară, barul m-a respins și, în acea părăsire finală, mi-a salvat viața.

Mereu fusese un bar la colțul acela de stradă, cu un nume sau altul, de la începutul lumii, sau de la sfârșitul Prohibiției, ceea ce însemna același lucru în orașelul meu de baștină unde se bea la greu – Manhasset, Long Island. În anii 1930, barul era o haltă pentru vedetele de cinema în drum spre cluburile de yachting din apropiere sau către stațiunile de fițe de pe malul oceanului. În anii 1940, barul era un refugiu pentru soldații care se întorceau din războaie. În anii 1950 barul era un salon pentru băieții dați cu gel și prietenele lor cu fuste largi. Dar barul nu a devenit un punct de reper, un petic de pământ binecuvântat decât în 1970, când Steve l-a cumpărat și i-a schimbat numele în Dickens. Deasupra ușii, Steve a atârnat o siluetă a lui Charles Dickens și, sub siluetă, a scris numele cu litere vechi englezești: *Dickens*. O asemenea dovadă țipătoare de anglofilie nu le pica bine tuturor acelor Kevin Flynn și Michael Gallagheri din Manhasset. Au trecut-o cu vederea doar pentru că erau într-un tot de acord cu Regula de Bază a Barului impusă de Steve: fiecare a treia băutură gratis. A ajutat, de asemenea, faptul că Steve a angajat șapte sau opt membri ai clanului O'Malley să-i care mesele și că și-a dat osteneala să facă Dickens să arate de parcă ar fi fost adus cărămidă cu cărămidă din zona Donegal.

Steve voia ca barul său să arate ca o cârciumă europeană, dar să creeze un sentiment pur american, un local cinstit pentru public. Publicul lui. În inima Manhassetului, o suburbie pastorală cu opt mii de locuitori, la douăzeci și șapte de kilometri est de Manhattan, Steve voia să creeze

un sanctuar unde vecinii, și prietenii, și tovarășii lui de băutură, și mai ales colegii lui de liceu veniți din Vietnam să poată să se bucure de un sentiment de siguranță și să simtă că s-au întors. În orice întreprindea, Steve avea încredere că va reuși – încrederea era calitatea lui cea mai atrăgătoare și defectul lui tragic – dar cu Dickens a depășit orice așteptări. Barul lui Steve a ajuns repede să fie privit în Manhasset ca fiind *Barul*. Așa cum spuneam Orașul când vorbeam despre New York, Strada pentru Wall Street, spuneam mereu Barul, de la sine înțeles, și era de fiecare dată clar la ce bar ne refeream. Apoi, pe nesimțite, Dickens a devenit ceva mai mult decât Barul. A devenit Locul, adăpostul preferat în fața tuturor furtunilor vieții. În 1979, când reactorul nuclear de la Three Mile Island s-a stricat și teama de apocalipsă a cuprins nord-estul, mulți locuitori din Manhasset l-au sunat pe Steve ca să-și rezerve un loc în beciul închis ermetic de sub bar. Bineînțeles că toți aveau propriile lor beciuri. Dar Dickens avea ceva anume. Oamenii se gândeau întâi la el de fiecare dată când plutea amenințarea sfârșitului.

În afară de sanctuar, Steve le punea la dispoziție oamenilor în fiecare seară lecții despre democrație sau despre pluralitatea specială a alcoolului. Din mijlocul barului său, puteai vedea bărbați și femei din toate categoriile sociale educându-se reciproc sau abuzând unii de alții. Îl puteai auzi pe săracul orașului cum discută despre „volatilitatea pieței“ cu președintele Bursei de Valori din New York sau pe bibliotecarul local explicându-i unuia dintre cei mai cunoscuți jucători de la New York Yankees cum se ține bâta de baseball. Îl auzai pe un hamal fără minte cum spune un lucru atât de ciudat și totuși atât de înțelept, încât un profesor de filosofie de la facultate îl nota pe un șervețel pe care îl băga în buzunar. Îi auzai pe barmani – în timp ce făceau pariuri și mixau cocktailuri Pink Squirrel – vorbind ca niște prinți ai filosofiei.

Narator

15

Dulcele bar

Steve era de părere că barul de la colț e cel mai egalitar loc de întrunire din America și știa că americanii și-au venerat mereu barurile, saloanele, tavernele și „morile de gin“, una dintre expresiile sale preferate. Știa că americanii văd un înțeles mai adânc în barurile lor și că în ele caută orice, de la strălucire la ajutor, și mai ales o scăpare de flagelul vieții din zilele noastre – singurătatea. Nu știa că puritanii, după ce au acostat în Lumea Nouă, au construit un bar chiar înainte de a construi o biserică. Nu știa că barurile americane se trag direct din barurile medievale din *Povestirile din Canterbury* ale lui Chaucer, care se trăgeau din cârciumile saxone, care se trăgeau din acele *tabernae* de pe drumurile Romei antice. Barul lui Steve putea să-și urmărească descendența până la peșterile pictate ale Europei Occidentale unde bătrânii din epoca de piatră inițiau băieții și fetele în obiceiurile tribului acum aproape cincisprezece mii de ani. Chiar dacă Steve nu știa aceste lucruri, le avea în sânge și le punea în practică în tot ce făcea. Mai mult decât oricine altcineva, Steve aprecia importanța locului, și, pe baza acestui principiu, fusese în stare să clădească un bar atât de ciudat și de insinuant, și iubit și de potrivit într-un fel minunat cu clienții săi, încât ajunsese să fie cunoscut mult dincolo de Manhasset.

Orașul meu natal era cunoscut pentru două lucruri – lacrosse* și băutura. An de an, Manhasset scotea la iveală un număr disproporționat de jucători excepționali de lacrosse și un număr și mai mare de ficați măriți. Unii cunoșteau Manhasset și ca loc de desfășurare pentru *Marele Gatsby*. În timp ce scria la capodopera sa, F. Scott Fitzgerald stătea pe o verandă răcoroasă din Great Neck și se uita peste golful Manhasset la orașul nostru, pe care l-a transformat în localitatea fictivă East Egg, o distincție

---

* Sport de echipă preluat de la băștinașii din America de Nord (n.t.).

istorică ce dădea popicării și pizzeriei noastre o anumită măreție arheologică. Ne plimbam în fiecare zi prin decorul abandonat al lui Fitzgerald. Ne făceam curte printre ruinele lui. Era o șmecherie – o onoare. Dar, ca și barul lui Steve, era doar o prelungire a celebrei pasiuni pentru băutura a Manhassetului. Oricine cunoaște Manhassetul înțelege de ce băutura curgea prin romanul lui Fitzgerald ca fluviul Mississippi printr-o luncă. Bărbați și femei care dau petreceri zgomotoase și beau până li se taie filmul sau până când calcă pe cineva cu mașina? Pare o seară de marți obișnuită din Manhasset.

Manhasset, locul unde se află cel mai mare magazin de băuturi alcoolice din statul New York, era singurul oraș din Long Island care dădea numele unui cocktail (un Manhasset e un Manhattan cu mai mult alcool). Plandome Road, strada principală a orașului, lungă de opt sute de metri, era visul oricărui băutor – bar după bar după bar. Mulți din Manhasset asemănau Plandome Road cu un drum de țară mitic din Irlanda, o procesiune liniștită de bărbați și femei plini de whisky și bună dispoziție. Barurile de pe Plandome Road erau la fel de numeroase ca stelele de pe alea celebrităților de la Hollywood, iar numărul lor ne dădea o mândrie încăpățânată, excentrică. Când un om și-a dat foc la propriul bar de pe Plandome Road pentru a lua banii de pe asigurare, polițiștii l-au găsit într-un alt bar de pe Plandome Road și i-au spus că trebuie să-l interogheze. Omul și-a pus mâna pe inimă, ca un preot acuzat că a dat foc unei cruci.

— Cum aș putea, a întrebat, cum ar putea oricine – *să dea foc unui bar?*

Cu împărțirea sa ciudată între clasa superioară și clasa muncitoare, cu amestecul etnic de irlandezi și italieni și gașca formată din unele dintre cele mai bogate familii din Statele Unite, Manhasset era într-o permanentă luptă

Narator

17

Dulcele bar

pentru a se defini. Era un oraș în care derbedei jechoși se strângeau la Memorial – ca să joace „polo cu bicicletele“; unde vecinii se ascundeau unul de altul în spatele gardurilor vii perfect tunse – și totuși, urmăreau cu atenție poveștile și cusururile celorlalți; unde fiecare pleca la răsăritul soarelui în trenuri ce mergeau spre Manhattan – dar nimeni nu pleca de tot decât într-o cutie de lemn. Deși Manhattan părea o comunitate de fermieri și deși agenții imobiliari aveau tendința să spună că e o comunitate de dormitoare, noi insistam să spunem că suntem o comunitate de baruri. Barurile ne dădeau identitatea și punctele de întâlnire. Little League, liga de softball, liga de popice și Junior League nu numai că își țineau întâlnirile la barul lui Steve, dar adesea se întâlneau în aceeași seară.

Brass Pony, Gay Dome, Lamplight, Kilmeade's, Joan and Ed's, Popping Cork, 1680 House, Jaunting Car, The Scratch – cunoșteam numele barurilor din Manhasset mai bine decât pe cele ale străzilor sale principale sau pe ale familiilor fondatoare. Duratale de viață ale barurilor erau ca niște dinastii: măsuram timpul în funcție de ele și găseam un fel de consolare primitivă în faptul că, dacă unul se închidea, un altul avea să-și deschidă ușile. Bunica mi-a spus că Manhasset era unul dintre locurile unde o veche poveste băbească era luată în serios – anume că, dacă bei acasă înseamnă că ești alcoolic. Atâta timp cât bei în public, nu pe ascuns, nu erai bețiv. De aceea, baruri. Multe, multe baruri.

Bineînțeles, multe baruri din Manhasset, ca toate barurile, erau locuri rele, pline de oameni afumați, căzuți în borcanul cu melancolie. Steve voia ca barul lui să fie altfel. Voia ca barul lui să fie sublim. Avea viziunea unui bar care să se potrivească numeroaselor personalități ale Manhassetului. Acum, o cârciumă intimă, peste un minut, un club dement pentru orele de după muncă.

Un restaurant de familie la începutul serii, și, noaptea târziu, o bodegă unde bărbații și femeile să poată să spună minciuni și să bea până cad sub masă. Pentru Steve, era esențială ideea ca Dickens să fie altceva decât restul lumii. Răcoros în zilele încinse, călduros de la primul ger până la începutul primăverii. Barul lui avea să fie mereu bine luminat, ca bârlogul acelei familii perfecte despre care toți credem că există, dar care nu există și n-a existat vreodată. La Dickens toată lumea avea să se simtă specială, deși nimeni nu avea să iasă în evidență. Cred că povestea mea preferată despre barul lui Steve e aceea cu omul care a ajuns acolo după ce scăpase de la un spital de boli mintale din apropiere. Nimeni nu s-a uitat chiorăș la el. Nimeni nu l-a întrebat cine e sau de ce e îmbrăcat în pijama sau de ce are licărirea aceea sumbră în priviri. Gașca de la bar pur și simplu l-a luat în brațe, i-a spus povestiri amuzante și i-a dat de băut toată ziua. Singurul motiv pentru care bietului om i s-a cerut, în cele din urmă, să plece a fost că, deodată, fără niciun motiv, și-a dat jos pantalonii. Chiar și atunci, barmanii n-au făcut decât să-l mustre cu blândețe, folosind admonestarea lor standard:

— Hei, nu poți să faci *așa ceva!*

Ca poveștile de dragoste, barurile depind de o îmbinare delicată de sincronizare, chimie, lumină, noroc și – poate mai presus de toate – generozitate. Steve a afirmat de la început că, la Dickens, nimeni nu se va simți nebagat în seamă. Sandviциurile lui aveau să fie suflouri cu filet mignon de șapte centimetri și jumătate, ora închiderii negociabilă, indiferent de ce spunea legea, iar barmanii lui aveau să servească o băutură foarte – *foarte* – mare. O băutură standard la Dickens avea să fie dublă față de orice băutură din altă parte. O băutură dublă avea să te facă să te uiți cruciș. O triplă avea să te „facă pilaf“, după cum spunea fratele mai mic al mamei mele, Unchiul Charlie, primul barman angajat de Steve.

Narator

19

Dulcele bar

Ca un adevărat fiu al Manhassetului, Steve credea în macheală. Îi datora machelii tot ce era. Tatăl lui, distribuitor de Heineken, murise când Steve era tânăr și îi lăsase o mică avere. Pe fiica lui o chema Brandy, barca lui cu motor se numea Dipsomania, iar fața lui, după ani de băut eroic, avea acea nuanță inconfundabilă de stacojiu. Se considera Fluierarul Alcoolului, iar locuitorii beți ai Manhassetului îl socoteau la fel. De-a lungul anilor, își crease un grup de adești fanatici, o legiune de credincioși. Un Cult al lui Steve.

Fiecare avem un loc sfânt, un refugiu, unde inima ne este mai curată, mintea mai limpede, unde ne simțim mai aproape de Dumnezeu, sau de dragoste, sau de adevăr, sau de orice am venera. La bine și la rău, locul meu sfânt era barul lui Steve. Și, pentru că îl descoperisem în tinerețe, barul era cu atât mai sfânt cu cât imaginea lui era învăluită de acel respect deosebit pe care îl au copiii față de locurile unde se simt în siguranță. Alții pot simți acest lucru pentru o clasă sau un loc de joacă, un teatru sau o biserică, un laborator sau o bibliotecă sau un stadion. Chiar și pentru o casă. Dar niciunul dintre aceste locuri nu era al meu. Ridicăm în slăvi ce ne este la îndemână. Dacă aș fi crescut lângă un râu sau un ocean, lângă vreun drum natural al autodescoveririi sau al evadării, poate i-aș fi atribuit caracter legendar. În schimb, am crescut la o sută de metri de o veche și glorioasă tavernă americană și asta a schimbat totul.

Nu stăteam în bar cât era ziua de lungă. Ieșeam în lume, munceam și dădeam greș, mă îndrăgosteam, făceam pe prostul, mi se frângea inima și mi se testau limitele. Dar, datorită barului lui Steve, fiecare rit de trecere părea legat de cel dinaintea lui și de cel de după el, ca și toate persoanele pe care le întâlneam. În primii douăzeci și cinci de ani ai vieții mele, toți cei pe care i-am

cunoscut fie m-au trimis la bar, fie m-au dus cu mașina la bar, m-au însoțit la bar, m-au salvat din bar, sau au fost în bar când am sosit, ca și cum m-ar fi așteptat din ziua în care m-am născut. Din acest ultim grup făceau parte Steve și bărbații.

Am spus că în barul lui Steve i-am întâlnit pe tații de care aveam nevoie, dar nu a fost chiar așa. La un moment dat, barul însuși a devenit tatăl meu, cu cele câteva zeci de bărbați îmbinați pentru a da naștere unui imens ochi masculin ce mă privea peste umăr, îmi oferea alternativa necesară la mama mea, acel cromozom Y pentru X-ul ei. Mama nu știa că e la concurență cu bărbații barului, iar bărbații nu știau că se măsoară cu ea. Toți presupuneau că sunt de aceeași parte, pentru că toți împărtășeau o idee învechită despre bărbăție. Mama și bărbații credeau că a fi un bărbat bun este o artă, iar a fi un bărbat rău, o tragedie, atât pentru lume, cât și pentru cei care depind de bărbatul tragic cu pricina. Deși mama mi-a transmis prima această idee, barul lui Steve este locul unde am văzut adevărul ei demonstrat zi de zi. Barul lui Steve atrăgea tot felul de femei, o mulțime uimitoare, dar, copil fiind, nu am observat decât îmbinarea improbabilă de bărbați buni și răi de aici. Plimbându-mă liber prin această frăție neversosimilă de masculi alfa, ascultând poveștile soldaților și sportivilor, ale poeților și polițiștilor, ale milionarilor și agenților de pariuri, ale actorilor și escrocilor care se sprijineau în fiecare seară de barul lui Steve, i-am auzit spunând mereu și mereu că deosebiriile dintre ei erau mari, dar motivele pentru care ajunseseră să fie atât de diferiți erau neînsemnate.

O lecție, un gest, o filosofie, o atitudine – am luat câte ceva de la fiecare bărbat din barul lui Steve. Eram maestru în „furtul de identitate“, când această infracțiune era mai puțin gravă. Am devenit sarcastic precum Cager,

melodramatic ca Unchiul Charlie, necioplit ca Joey D. M-am străduit să devin dur ca Bob Polițistul, relaxat cum era Colt și să-mi raționalizez furia spunându-mi că nu e mai rea decât mânia justițiară a lui Smelly. În cele din urmă, am aplicat mimetismul învățat la Dickens cu cei întâlniți în afara barului – prieteni, iubite, părinți, șefi, chiar străini. Barul mi-a creat obiceiul de a transforma fiecare persoană ce-mi ieșea în cale într-un mentor sau într-un personaj și, datorită barului, sau din cauza lui, am devenit o reflecție sau o refracție a tuturor.

Tuturor clienților obișnuiți ai barului lui Steve le plăceau metaforele. Un bătrân băutor de bourbon mi-a spus că viața omului nu e făcută decât din munți și peșteri – munții trebuie să-i urcăm, în peșteri ne ascundem când nu le facem față munților noștri. Pentru mine, barul era amândouă. Cea mai luxuriantă peșteră, cel mai periculos munte. Și bărbații lui, deși oameni ai peșterilor până în adâncurile lor, erau șerpașii mei. Îi iubeam profund și cred că știau. Deși trecuseră prin toate – război și iubire, faimă și dezonoare, bogăție și ruină –, nu cred că avuseseră vreodată parte de un băiat care să se uite la ei cu asemenea ochi strălucitori, plini de adorație. Devoțiunea mea era ceva nou pentru ei și cred că i-a făcut să mă iubească, în felul lor, acesta fiind motivul pentru care m-au răpit când aveam unsprezece ani. Dar acum aproape că le aud vocile. *Uau, puștiule, ai luat-o tare.*

După Steve, ar fi cam așa: m-am îndrăgostit de barul lui și a fost un sentiment reciproc, și această poveste de dragoste le-a modelat pe toate celelalte. La o vârstă fragedă, pe când mă aflam la Dickens, am hotărât că viața e o succesiune de povești de dragoste, fiecare nouă poveste fiind un răspuns la povestea anterioară. Dar eram doar unul dintre numeroșii romantici din barul lui Steve care ajunseseră la această concluzie, care credeau în această

reacție în lanț a iubirii. Această convingere ne unea, la fel de mult ca barul, și de aceea povestea mea e doar un fir din legătura tuturor poveștilor noastre de dragoste împletite.

Narator

23

Dulcele bar